

ἐκδοσιν τῆς τοῦ Μοντεσκίου *Πραγματείας περὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Ῥωμαίων καὶ τῆς παρακμῆς*, ἐπεσφύναψεν εἰς αὐτὴν πολλὰς λόγου ἀξίας σημειώσεις, ὧν μία ἐκτιθῆσιν ἐν πλάτει τὰς πιθανότητας ὅσαι ὑπάρχουσι τοῦ ν' ἀνευρεθῇ τὸ μέγα καὶ πολύτιμον τοῦ Ἀριστοτέλους σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται *Πολιτεῖαι πόλεων* καὶ περιεῖχε τὴν περιγραφὴν πολλῶν πολιτειῶν. Αναφέρονται ἐν κεφαλαίῳ τὰ συμπεράσματά του.

Ἡ ἀπόφασις, λέγει, τοῦ ἀριστοουργήματος αὐτοῦ εἶναι τόσῳ μᾶλλον θλιβερά ὅσῳ πιθανώτατον εἶναι, ὅτι ἐσώζετο μέχρις ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Καὶ αἱ μὲν ἔρευναι αἱ ἐν τῇ παρελθούσῃ ἑκατονταετηρίδι, δι' ἐπιμελείας τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως, κατὰ τὴν ἀνατολὴν, γενόμεναι πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ, ἀπέβησαν μάταιαι. Ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ Ἀραβες, οἵτινες, ὡς γνωστὸν, ἐμελέτησαν πολὺ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους μετέφρασαν καὶ τὴν περὶ Πολιτειῶν μεγάλην ἐκείνην πραγματείαν. Τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τοῦ ὁγκώδους φιλολογικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ καταλόγου τοῦ Χατοῦ Κόφα, τοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ Βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων καὶ συγκειμένου ἐξ ἑκατὸν ἑνδεκα τόμων, εἰς ἓνα τῶν ὁποίων ὁ Ἀραβὸν κριτικὸς, ὅστις ἔζη ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ ἑκατονταετηρίδι, μνημονεύει τῆς εἰς τὴν γλῶσσάν του μεταφράσεως τῆς συγγραφῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, αὐτῆς περιλαμβανούσης, λέγει, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν περιγραφὴν ἑκατὸν ἑνενήκοντα καὶ μιᾶς ἐπικρατειῶν καὶ πολιτειῶν. Τὸ ζήτημα λοιπὸν εἶναι καὶ ἐν τῷ πρωτότυπον ἀπωλέσθη τυχὸν διὰ παντὸς, ἢ δὲν δύναται ἄρ' αὖτε ν' ἀνευρεθῇ ἡ Ἀραβικὴ τοῦλάχιστον μετάφρασις ἢ εἰς τὴν ἀνατολὴν, ἢ μᾶλλον εἰς Μαρόκκον, εἰς Μεκίτζ, εἰς Φέζ, τῶν ὁποίων τὰ ἴτζαμιά εἶχεν ἄλλοτε σχολὰς ἐπιστημονικὰς καὶ βιβλιοθήκας; Ὅθεν ὁ σφόδρ' Οὐίλλεμαίνος προσκαλεῖ τοὺς τῆς Ἀλγερίας ἄρχοντας Γάλλους, τοὺς εἰς ἄμεσον καὶ πρόχειρον καὶ ἀδιάλειπτον διατελοῦντας σχέσιν πρὸς τὰς λοιπὰς χώρας τῆς βορείου Ἀφρικῆς, ν' ἀναζητήσωσιν ἐπιμελῶς τὴν μετάφρασιν ἐκείνην, ἣς διδίδει καὶ τὸν τίτλον, οὕτως ἔχοντα: *Κετὰμπ Σιασσάτ Ἀλμοδέτ*. Εἶδε δὲ εἰσακουσθῇ ἡ φωνὴ αὐτοῦ καὶ πραγματιωθῇ ἡ ἐλπίς· διότι ἐξ ὅλων τῶν ἀπολεσθέντων θησαυρῶν τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, οὐδενὸς ἄλλου ἢ ἀνεύρεσις δύναται νὰ διαγύσῃ φῶς πλεονέτερον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαιότητος.

Γινώμαι καὶ ἀξιώματα. — Ὁ βίος τοῦ ἐξόχου ἀνδρὸς διακρίνεται ἀπὸ τὸν βίον τοῦ ἀνοήτου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος περιπίπτει εἰς τινὰς μεγάλας ἀνοησίας, ὁ δὲ δεύτερος, εἰς πολλὰς μικράς.

Ἀληθῶς ἰσχυρὸς εἶναι ὁ γινώσκων ἐνίοτε νὰ ἐνδίδῃ.

Ὁ μᾶλλον ἀγαπώμενος ἄνθρωπος εἶναι ὁ μᾶλλον ἀγαπῶν.

Ἡ συναίσθησις τοῦ δικαίου εἶναι τοσοῦτον σπανία, ὥστε ἡ μεταξὺ ἴσων φιλία δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ.

Τὸ ἐλάχιστον ἀμάρτημα τοῦ δυστυχοῦς εἶναι βαρὺ εἰς τὴν στάθμην τῆς κρίσεως ἡμῶν.

Προτιμῶμεν ν' ἀποδώσωμεν τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ εἰς αὐτὸν μᾶλλον ἢ εἰς τὴν τύχην, ἥτις, ἐντούτοις, ἐπανεργεῖ ἐπίσης ἐφ' ἡμᾶς.

Μὴ παραπονήσῃς ἐνώπιον ἀνθρώπου δυστυχιστέρου ἀπὸ ἐσένα, διότι καθιστᾷς εὐρυτέραν τὴν πλῆγην αὐτοῦ.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΟΛΩΣΗΣ,

Ἀριθμὸς 8.

(Ἰδ. Φυλλ. 45)

—o—

ΑΙ ΑΙΤΗΣΕΙΣ.

Ἐπὶ χροῦ μᾶλλον ἑφόρει
κίρκινον λουλούδι ἢ κόρη.

— Δὸς, τὴν εἶπα, δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο πρὶν δὲν σὲ ζητῶ.

—o—

Μὲ τὸ εἶδαι τὸ ἀπράτο,
καὶ τὸ εὐέλμα ρίπτει κάτω.

— Δὸς, τὸ εὐέλμα δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο εἶπα δὲν σὲ ζητῶ.

—o—

Μὴ ματὰ σὰν φῶς μὲ ρίχνει,
καὶ τὸ στόμα γέλοιο δείχνει.

— Δὸς φιλὶ ε' τὸ στόμα αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν σὲ ζητῶ.

—o—

Χεῖλα μέλι μὲ προβάλλει,
καὶ τὸ στήθος σιῆθος πᾶλλει.

— Δὸς τὸ στήθος δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν σὲ ζητῶ.

—o—

Σὰν τὸ κυπαρίσσι σκύπτει
καὶ ε' τὴν ἀγκαλῆ μου πίπτει.

— Τώρα σ' ἔχω, σὲ κρατῶ.
Τίποτ' ἄλλο δὲν σὲ ζητῶ.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον τῆς Πανδιώρας, ἐν τῷ ἄρθρῳ τῷ ἐπιγεγραμμένῳ Ἡ ἐν Πειραιεὶ ἑορτὴ, τὸ Γαλλικὸν ἀτμόπλοον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου, γυῖμα εἰς τὸν Μ. Βασιλεῖα καὶ τὴν Μ. Βασιλισσιν, ὠνομάσθη ἐκ παραδρομῆς, Σαπτελ, ἐνῶ ὠνομάζετο ἀληθῶς Κέρολος ὁ Μέγας.

—o—